

KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 22.6.2012 r.
COM(2012) 336 final

2012/0164 (APP)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE RADY

**ustanawiające instrument pomocy finansowej dla państw członkowskich, których
walutą nie jest euro**

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

W dniu 18 lutego 2002 r. zostało przyjęte rozporządzenie Rady (WE) nr 332/2002 ustanawiające instrument pomocy finansowej Unii. Rozporządzenie to ma na celu zmniejszenie ograniczeń w zakresie finansowania zewnętrznego dla państw członkowskich dotkniętych lub poważnie zagrożonych trudnościami w odniesieniu do ich bilansu płatniczego. Obowiązuje ono wyłącznie w stosunku do państw członkowskich, których walutą nie jest euro. Bezprecedensowy globalny kryzys, który w ostatnich latach wywiera negatywny wpływ na światową gospodarkę, w znacznym stopniu naruszył podstawy wzrostu gospodarczego i stabilności finansowej oraz doprowadził do pogorszenia sytuacji państw członkowskich pod względem odnotowywanych poziomów deficytu budżetowego, bilansu płatniczego i długu publicznego, co szereg z nich zmusiło do ubiegania się o pomoc finansową.

W kontekście kryzysu gospodarczego i finansowego stworzono nowe narzędzia udzielania pomocy poprzez ustanowienie Europejskiego Instrumentu Stabilności Finansowej (EFSF), europejskiego mechanizmu stabilizacji finansowej (EFSM) oraz – w niedalekiej przyszłości – również europejskiego mechanizmu stabilności (ESM). Obowiązujące rozporządzenie nie zostało jednak dostosowane do tych zmian. W szczególności wspomniane mechanizmy stabilizacji finansowej ustanowiły nowe ostrożnościowe instrumenty udzielania pomocy finansowej państwom członkowskim należącym do strefy euro. Zmiana istniejącego rozporządzenia umożliwi państwom członkowskim nienależącym do strefy euro dostęp do podobnych instrumentów finansowych. Ponadto wprowadzenie zmian umożliwi aktualizację obowiązującego rozporządzenia w świetle niedawnego wzmocnienia zarządzania gospodarką oraz koordynacji gospodarczej i budżetowej w celu zapewnienia w większym stopniu równych warunków działania dla państw członkowskich należących do strefy euro i państw członkowskich nienależących do strefy euro. Ponadto zmiana rozporządzenia powinna również podnieść efektywność procesu decyzyjnego poprzez uproszczenie procedury wprowadzenia w życie rozporządzenia w drodze tylko jednego środka proceduralnego zamiast dwóch.

2. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

Niniejsze rozporządzenie ustanawia instrument pomocy finansowej Unii, która może zostać udzielona państwom członkowskim nienależącym do strefy euro dotkniętym lub poważnie zagrożonym trudnościami w odniesieniu do ich bilansu płatniczego (artykuł 1). Pomoc finansowa może zostać udzielona w formie pożyczki lub linii kredytowej, przy czym wysokość łącznej kwoty głównej pozostającej do spłaty jest ograniczona do 50 mld EUR (artykuł 2). Linia kredytowa może mieć postać ostrożnościowej warunkowej linii kredytowej (PCCL), czyli linii kredytowej opartej na kryteriach kwalifikowalności, bądź też wspomagającej uwarunkowanej linii kredytowej (ECCL), czyli linii kredytowej opartej na połączeniu kryteriów kwalifikowalności i nowych środków polityki (artykuł 4).

Rada może podjąć decyzję o udzieleniu pożyczki na podstawie zalecenia Komisji (artykuł 3). Udzielenie pożyczki jest uzależnione od przyjęcia przez państwo członkowskie programu dostosowań makroekonomicznych służącego przywróceniu zrównoważonego bilansu płatniczego i zdolności danego państwa do samodzielnego pozyskiwania pełnego

finansowania na rynkach finansowych. Komisja, w porozumieniu z EBC oraz, w stosownym przypadku, z MFW monitoruje postępy we wdrażaniu programu dostosowań makroekonomicznych, przeprowadzając okresowe misje kontrolne.

Zmienione rozporządzenie zawiera nowe przepisy służące poprawie dialogu na temat wdrażania pomocy finansowej w celu zapewnienia większej przejrzystości i odpowiedzialności. Konkretnie oznacza to, że właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może zaoferować przedstawicielom danego państwa członkowskiego możliwość udziału w wymianie poglądów na temat postępów osiągniętych we wdrażaniu programu dostosowawczego. Przedstawiciele Komisji mogą zostać zaproszeni przez parlament danego państwa członkowskiego do udziału w wymianie poglądów na temat postępów osiągniętych we wdrażaniu programu dostosowań makroekonomicznych.

Rada może podjąć decyzję o udzieleniu PCCL lub ECCL na podstawie zalecenia Komisji (artykuł 5). Dostęp do PCCL ograniczony jest do państw członkowskich, których sytuacja gospodarcza i finansowa nadal jest zasadniczo solidna i które spełniają uzgodniony zestaw kryteriów kwalifikowalności. Dostęp do ECCL jest otwarty dla państw członkowskich, które nie spełniają niektórych kryteriów kwalifikowalności wymaganych celem uzyskania dostępu do PCCL, ale których ogólna sytuacja gospodarcza i finansowa jest nadal stabilna. Ponadto dane państwo członkowskie przyjmuje środki naprawcze ukierunkowane na spełnianie kryteriów kwalifikowalności, które uznawane są za niespełnione, oraz na zapewnienie zrównoważonego bilansu płatniczego przy jednoczesnym zapewnieniu stałego przestrzegania kryteriów kwalifikowalności, które uznano za spełnione w momencie udzielenia linii kredytowej.

Państwo członkowskie otrzymujące ostrożnościową pomoc finansową podlegać będzie wzmocnionemu nadzorowi, tak aby zapewnić szybkie przywrócenie jego sytuacji do stanu normalnego oraz chronić pozostałe państwa członkowskie przed ewentualnymi negatywnymi skutkami ubocznymi (artykuł 6). Ten wzmocniony nadzór powinien obejmować poszerzony dostęp Komisji do informacji niezbędnych do ścisłego monitorowania sytuacji gospodarczej, budżetowej i finansowej danego państwa członkowskiego oraz regularne składanie sprawozdań przez Komisję. Państwo członkowskie objęte wzmocnionym nadzorem przyjmuje środki mające na celu zlikwidowanie przyczyn lub potencjalnych przyczyn trudności gospodarczych.

W nowym rozporządzeniu podjęto również próbę dostosowania szeregu ważnych środków proceduralnych do nowego planowanego art. 136 rozporządzenia, które dotyczy państw członkowskich w trudnej sytuacji finansowej. Nowe rozporządzenie ma na celu zapewnienie w jak największym zakresie równych warunków działania dla wszystkich państw członkowskich objętych programem UE, niezależnie od tego, czy należą one do strefy euro. Zmienione rozporządzenie przewiduje zastąpienie pewnej liczby działań monitorujących w ramach procedury nadmiernego deficytu (PND) i europejskiego semestru przez program dostosowań makroekonomicznych i jego monitorowanie (artykuły 7 i 9). Ze względu na kompleksowy charakter programu dostosowań makroekonomicznych może on zastąpić niektóre procedury nadzoru gospodarczego i budżetowego podczas trwania tego programu, tak aby uniknąć powielania obowiązków sprawozdawczych. Analogicznie, zmienione rozporządzenie zapewnia również zawieszenie procedury dotyczącej zakłóceń równowagi makroekonomicznej, w przypadku gdy państwo członkowskie jest przedmiotem programu dostosowań makroekonomicznych (artykuł 8), a także wymaga ustanowienia nadzoru po zakończeniu programu pomocy dla państw członkowskich, które zwróciły mniej niż 75 % otrzymanej pomocy finansowej (artykuł 15).

Ponadto zapewniono Komisji nieznacznie większą elastyczność w zakresie operacji zaciągania i udzielania pożyczek, tak aby ograniczyć ewentualne trudności z pozyskiwaniem funduszy w przypadku trudnych warunków panujących na rynkach finansowych (artykuł 12).

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE RADY

ustanawiające instrument pomocy finansowej dla państw członkowskich, których walutą nie jest euro

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 352,

uwzględniając wniosek Komisji,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 143 Traktatu, Rada, stanowiąc na zalecenie Komisji przedstawione po konsultacji z Komitetem Ekonomiczno-Finansowym, może udzielić wzajemnej pomocy państwu członkowskiemu w przypadku trudności lub poważnego zagrożenia trudnościami w bilansie płatniczym. Postanowienie to obowiązuje wyłącznie w odniesieniu do państw członkowskich, których walutą nie jest euro (zwanymi dalej „państwami członkowskimi nienależącymi do strefy euro”). Jednakże nie określono w nim instrumentu służącego udzielaniu przewidzianej wzajemnej pomocy.
- (2) Bezprecedensowy globalny kryzys, który od trzech lat wywiera poważny negatywny wpływ na światową gospodarkę, w znacznym stopniu naruszył podstawy wzrostu gospodarczego i stabilności finansowej oraz doprowadził do istotnego pogorszenia sytuacji państw członkowskich pod względem odnotowywanych poziomów deficytu budżetowego i długu publicznego, co szereg z nich zmusiło do ubiegania się o pomoc finansową.
- (3) Zasady udzielania i monitorowania pomocy finansowej dla państw członkowskich nienależących do strefy euro powinny być spójne z zasadami już stosowanymi w odniesieniu do państw członkowskich, których walutą jest euro, w szczególności z zasadami określonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wzmocnienia nadzoru gospodarczego i budżetowego nad państwami członkowskimi strefy euro dotkniętymi lub zagrożonymi poważnymi trudnościami w odniesieniu do

ich stabilności finansowej, przy jednoczesnym wprowadzeniu pewnych niezbędnych dostosowań mających na celu uwzględnienie różnic w postanowieniach Traktatu mających zastosowanie do państw członkowskich, których walutą nie jest euro, a także bardziej ograniczone powiązania gospodarcze i finansowe. Przykładowo Komisja nie powinna mieć możliwości obejmowania danego państwa członkowskiego wzmocnionym nadzorem, jeżeli dane państwo członkowskie nie otrzymuje pomocy finansowej.

- (4) Udzielanie pomocy finansowej powinno być związane z nadzorem gospodarczym i budżetowym w danym państwie członkowskim. Intensywność tego nadzoru powinna być współmierna do wagi napotykanymi trudnościami finansowymi i powinna należycie uwzględniać charakter otrzymanej pomocy finansowej, która może sięgać od czysto zapobiegawczej pomocy udzielanej na podstawie kryteriów kwalifikowalności aż po obszerny program dostosowań makroekonomicznych powiązany z surowymi warunkami.
- (5) Państwo członkowskie otrzymujące ostrożnościową pomoc finansową powinno podlegać wzmocnionemu nadzorowi, tak aby zapewnić szybkie przywrócenie jego sytuacji do stanu normalnego oraz chronić pozostałe państwa członkowskie przed ewentualnymi negatywnymi skutkami ubocznymi. Ten wzmocniony nadzór powinien obejmować poszerzony dostęp Komisji do informacji niezbędnych do ścisłego monitorowania sytuacji gospodarczej, budżetowej i finansowej danego państwa członkowskiego oraz regularne składanie sprawozdań Komitetowi Ekonomiczno-Finansowemu.
- (6) Nadzór nad sytuacją gospodarczą i budżetową należy jeszcze bardziej wzmocnić w przypadku państw członkowskich korzystających z pożyczki. Powinien on obejmować ustanowienie programu dostosowań makroekonomicznych. Ze względu na kompleksowy charakter takiego programu inne procedury nadzoru gospodarczego i budżetowego powinny zostać zawieszane na czas jego trwania, tak aby uniknąć powielania obowiązków sprawozdawczych.
- (7) Należy ustanowić przepisy służące wzmocnieniu dialogu na temat wdrażania przedmiotowej pomocy finansowej między instytucjami unijnymi, w szczególności Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją, oraz zapewnieniu większej przejrzystości i odpowiedzialności.
- (8) Decyzja w sprawie nieprzestrzegania przez państwo członkowskie dotyczącego go programu dostosowań makroekonomicznych powinna również pociągać za sobą zawieszenie płatności lub zobowiązań Unii zgodnie z art. 21 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr XXX ustanawiającego wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego objętych zakresem wspólnych ram strategicznych oraz ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego i Funduszu Spójności, oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1083/2006.
- (9) Uprawnienia do podejmowania poszczególnych decyzji w celu stosowania niniejszego rozporządzenia powinny należeć do Rady zgodnie z art. 143 ust. 2 Traktatu.

- (10) Zakres działalności Europejskich Urzędów Nadzoru ustanowionych na mocy rozporządzeń (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 i (UE) 1095/2010 powinien pozostać w granicach określonych w art. 1 tych trzech rozporządzeń.
- (11) W celu przyjęcia niniejszego rozporządzenia, które stanowi ramy dla udzielania pomocy finansowej Unii państwom członkowskim nienależącym do strefy euro, Traktat nie przewiduje innych uprawnień niż te wymienione w art. 352,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia instrument pomocy finansowej Unii, która może zostać udzielona zgodnie z art. 143 Traktatu państwu członkowskiemu dotkniętemu lub poważnie zagrożonemu trudnościami w odniesieniu do jego bilansu płatniczego.
2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do państw członkowskich, których walutą nie jest euro.

Artykuł 2

Pomoc finansowa Unii

1. Pomoc finansowa Unii udzielana jest w drodze:
 - (a) pożyczki;
 - (b) ostrożnościowej warunkowej linii kredytowej (PCCL), czyli linii kredytowej opartej na kryteriach kwalifikowalności; lub
 - (c) wspomagającej uwarunkowanej linii kredytowej (ECCL), czyli linii kredytowej opartej na połączeniu kryteriów kwalifikowalności i nowych środków polityki.
2. W tym celu Komisja jest upoważniona do zaciągania w imieniu Unii Europejskiej pożyczek na rynkach kapitałowych lub od instytucji finansowych.
3. Wysokość pozostającej do spłaty kwoty głównej pożyczek lub linii kredytowych, które mają zostać udzielone państwom członkowskim na mocy niniejszego rozporządzenia, jest ograniczona do 50 mld EUR.
4. Jeżeli przewiduje się pomoc finansową spoza Unii podlegającą warunkom dotyczącym polityki gospodarczej, dane państwo członkowskie konsultuje się najpierw z Komisją. Komisja analizuje możliwości dostępne w ramach instrumentu pomocy finansowej Unii oraz zgodność przewidywanych warunków dotyczących polityki gospodarczej ze środkami przyjętymi na mocy art. 121 i 126 Traktatu oraz na mocy prawodawstwa przyjętego na podstawie wspomnianych artykułów. Komisja informuje Komitet Ekonomiczno-Finansowy o swoich ustaleniach.

Artykuł 3

Warunki i procedura udzielania pożyczek

1. Państwa członkowskie ubiegające się o pożyczkę powiadamiają o tym Komisję, Europejski Bank Centralny (EBC) oraz Komitet Ekonomiczno-Finansowy.
2. Komisja, w porozumieniu z EBC oraz, jeżeli to możliwe, z MFW, ocenia zdolność obsługi długu sektora instytucji rządowych i samorządowych danego państwa członkowskiego oraz jego aktualne lub potencjalne potrzeby w zakresie finansowania, a następnie przekazuje wyniki tej oceny Komitetowi Ekonomiczno-Finansowemu.
3. Dane państwo członkowskie przygotowuje w porozumieniu z Komisją działającą w powiązaniu z EBC oraz, jeżeli to możliwe, z MFW projekt programu dostosowań makroekonomicznych zawierającego wymogi dotyczące polityki i służącego przywróceniu zrównoważonego bilansu płatniczego i odzyskaniu zdolności danego państwa do samodzielnego pozyskiwania pełnego finansowania na rynkach finansowych. W projekcie programu dostosowań makroekonomicznych należy uwzględnić zalecenia skierowane do danego państwa członkowskiego na mocy art. 121, 126 i 148 Traktatu, jak również działania podejmowane przez to państwo celem dostosowania się do tych zaleceń, mając jednocześnie na celu rozszerzenie, wzmocnienie i pogłębienie wymaganych środków polityki.
4. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na zalecenie Komisji, może podjąć decyzję o udzieleniu pożyczki danemu państwu członkowskiemu i, jeżeli podejmie taką decyzję, zatwierdzić program dostosowań makroekonomicznych związany z tą pożyczką.
5. Decyzja o udzieleniu pożyczki zawiera informacje dotyczące kwoty, maksymalnego średniego okresu wymagalności, formuły cenowej, maksymalnej ilości rat, okresu dostępności pożyczki, głównych warunków dotyczących polityki gospodarczej i inne szczególne zasady niezbędne dla realizacji pomocy.
6. Komisja i dane państwo członkowskie zawierają protokół ustaleń (zwany dalej „protokołem ustaleń”) zawierający szczegóły dotyczące programu dostosowań makroekonomicznych. Komisja przekazuje protokół ustaleń Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
7. Komisja, w porozumieniu z EBC oraz, w stosownym przypadku, z MFW monitoruje postępy we wdrażaniu programu dostosowań makroekonomicznych, przeprowadzając okresowe misje kontrolne. O wynikach tych kontroli informuje co kwartał Komitet Ekonomiczno-Finansowy. Dane państwo członkowskie w pełni współpracuje z Komisją i EBC. W szczególności państwo to przekazuje Komisji i EBC wszelkie informacje, które instytucje te uznają za niezbędne do monitorowania programu. Dane państwo członkowskie ma również obowiązki określone w art. 6 ust. 2.
8. Komisja, w porozumieniu z EBC oraz, jeżeli to możliwe, z MFW, ocenia wraz z danym państwem członkowskim zmiany, które mogą być konieczne w programie dostosowań makroekonomicznych. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na zalecenie Komisji, zatwierdza ewentualne zmiany, których należy dokonać we wspomnianym programie.

9. Jeżeli w wyniku monitorowania, o którym mowa w ust. 7, ujawnione zostaną znaczące odstępstwa od programu dostosowań makroekonomicznych, Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może podjąć decyzję stwierdzającą, że dane państwo członkowskie nie spełnia uzgodnionych warunków pomocy finansowej. Zostanie wówczas zawieszona wypłata pomocy finansowej Unii na mocy niniejszego rozporządzenia.
10. Najpóźniej w terminie sześciu miesięcy od decyzji, o której mowa w ust. 9, Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może podjąć decyzję o wznowieniu wypłat pomocy finansowej, jeżeli uzna, że dane państwo członkowskie spełnia uzgodnione warunki pomocy finansowej. Jeżeli taka decyzja nie zostanie podjęta w wyznaczonym terminie, dalsze wypłaty pomocy finansowej Unii na mocy niniejszego rozporządzenia zostaną ostatecznie wstrzymane.
11. Jeżeli dane państwo członkowskie nie posiada wystarczających zdolności administracyjnych lub napotyka znaczące problemy w realizacji swojego programu, zwraca się o pomoc techniczną do Komisji, która może w tym celu utworzyć grupy ekspertów z udziałem państw członkowskich i innych instytucji europejskich lub właściwych instytucji międzynarodowych. Pomoc techniczna może obejmować ustanowienie stałego przedstawicielstwa i personelu wspomagającego w celu doradzania organom w kwestiach związanych z realizacją programu dostosowawczego.
12. Właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może zaoferować danemu państwu członkowskiemu możliwość udziału w wymianie poglądów na temat postępów osiągniętych we wdrażaniu programu dostosowawczego.
13. Przedstawiciele Komisji mogą zostać zaproszeni przez parlament danego państwa członkowskiego do udziału w wymianie poglądów na temat postępów osiągniętych we wdrażaniu programu dostosowań makroekonomicznych.

Artykuł 4

Warunki udzielania linii kredytowych

1. Dostęp do PCCL udzielany jest państwom członkowskim, których sytuacja gospodarcza i finansowa zasadniczo jest nadal solidna. Ogólną ocenę kwalifikowania się danego państwa członkowskiego do otrzymania PCCL przeprowadza się na podstawie następujących kryteriów kwalifikowalności:
 - (a) przestrzeganie zaleceń i decyzji Rady przyjętych na podstawie art. 121 i 126 Traktatu. Państwa członkowskie objęte procedurą nadmiernego deficytu nadal mogą mieć dostęp do PCCL, pod warunkiem że w pełni stosują się do zaleceń Rady przyjętych na mocy art. 126 ust. 7 Traktatu;
 - (b) zdolność obsługi długu sektora instytucji rządowych i samorządowych;
 - (c) przestrzeganie zobowiązań przyjętych w ramach procedury dotyczącej nadmiernego zakłócenia równowagi. Państwa objęte procedurą dotyczącą nadmiernego zakłócenia równowagi nadal mogą mieć dostęp do PCCL, pod warunkiem że zobowiążą się do rozwiązania kwestii zakłóceń równowagi makroekonomicznej stwierdzonych przez Radę;

- (d) udokumentowany dostęp do rynków kapitałowych na racjonalnych warunkach;
 - (e) zrównoważona pozycja zewnętrzna;
 - (f) brak problemów z wypłacalnością banków, które mogłyby stanowić zagrożenie systemowe dla stabilności systemu bankowego.
2. Dostęp do ECCL jest otwarty dla państw członkowskich, które nie spełniają niektórych kryteriów kwalifikowalności wymaganych celem uzyskania dostępu do PCCL, ale których ogólna sytuacja gospodarcza i finansowa jest nadal stabilna. Dane państwo członkowskie po przeprowadzeniu konsultacji z Komisją i EBC opracowuje środki naprawcze służące:
- (a) przestrzeganiu kryteriów kwalifikowalności określonych w ust. 1, które uważa się za niespełnione; oraz
 - (b) zapewnieniu stałego przestrzegania innych kryteriów kwalifikowalności określonych w ust. 1.

Artykuł 5
Procedura udzielania linii kredytowych

1. Państwa członkowskie ubiegające się o linię kredytową powiadamiają o tym Komisję, EBC oraz Komitet Ekonomiczno-Finansowy.
2. Komisja, w porozumieniu z EBC oraz, jeżeli to możliwe, z MFW, ocenia zdolność obsługi długu sektora instytucji rządowych i samorządowych danego państwa członkowskiego oraz jego aktualne lub potencjalne potrzeby w zakresie finansowania, a następnie przekazuje wyniki tej oceny Komitetowi Ekonomiczno-Finansowemu.
3. Komisja, w porozumieniu z EBC, ocenia, czy dane państwo członkowskie spełnia określone w art. 4 warunki uzyskania dostępu do PCCL lub ECCL.
4. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na zalecenie Komisji, podejmuje decyzję o udzieleniu PCCL lub ECCL na wstępny okres jednego roku. Decyzja o udzieleniu linii kredytowej zawiera informacje dotyczące kwoty, opłaty za dostęp do linii kredytowej, kosztów związanych z udostępnieniem środków finansowych, okresu dostępności linii kredytowej, maksymalnego średniego terminu wymagalności zaciąganej pożyczki i inne przepisy niezbędne dla realizacji pomocy. Decyzja o udzieleniu ECCL zawiera również opis środków naprawczych, które mają być przyjęte zgodnie z art. 4 ust. 2.
5. Komisja i dane państwo członkowskie zawierają protokół ustaleń (zwany dalej „protokołem ustaleń”) zawierający szczegóły dotyczące warunków linii kredytowej.
6. Na wniosek państwa członkowskiego Komisja może dwa razy podjąć decyzję o wznowieniu linii kredytowej, za każdym razem na okres sześciu miesięcy, po poinformowaniu Komitetu Ekonomiczno-Finansowego o ocenie przestrzegania kryteriów kwalifikowalności.

7. W przypadku udzielenia linii kredytowej Komisja monitoruje stałe przestrzeganie kryteriów kwalifikowalności oraz co trzy miesiące informuje Komitet Ekonomiczno-Finansowy o swoich ustaleniach. Komisja ponownie ocenia adekwatność linii kredytowej, jeżeli została ona wykorzystana. Jeżeli ocena ta doprowadzi Komisję do wniosku, że linia kredytowa nie jest już odpowiednia dla rozwiązania trudności danego państwa członkowskiego, Rada, stanowiąc na zalecenie Komisji, może podjąć decyzję o zamknięciu linii kredytowej i zalecić danemu państwu członkowskiemu złożenie wniosku o pożyczkę zgodnie z procedurą określoną w art. 3.
8. W przypadku gdy udzielono ECCL lub wykorzystano PCCL, w okresie dostępności linii kredytowej państwo członkowskie objęte zostaje wzmocnionym nadzorem zgodnie z art. 6.

Artykuł 6

Wzmocniony nadzór

1. Państwo członkowskie objęte wzmocnionym nadzorem przyjmuje, w porozumieniu i we współpracy z Komisją, działającą w porozumieniu z EBC, Europejskimi Urzędami Nadzoru, Europejską Radą ds. Ryzyka Systemowego (ERRS) oraz, w stosownym przypadku, z MFW, środki mające na celu zapewnienie zrównoważonego bilansu płatniczego oraz unikanie wszelkich przyszłych trudności w dostępie do rynków finansowych.
2. Na żądanie Komisji państwo członkowskie objęte wzmocnionym nadzorem:
 - (a) z wymaganą częstotliwością przekazuje Komisji, EBC oraz odpowiedniemu Europejskiemu Urzędowi Nadzoru lub odpowiednim Europejskim Urzędem Nadzoru zdezagregowane dane na temat zmian w jego systemie finansowym. Komisja, EBC oraz odpowiedni Europejski Urząd Nadzoru lub odpowiednie Europejskie Urzędy Nadzoru zachowują poufność otrzymanych zdezagregowanych danych;
 - (b) przeprowadza, pod nadzorem odpowiedniego Europejskiego Urzędu Nadzoru lub odpowiednich Europejskich Urzędów Nadzoru, testy warunków skrajnych lub analizy podatności niezbędne do oceny odporności sektora finansowego na różnego rodzaju wstrząsy o charakterze makroekonomicznym lub finansowym, określone przez Komisję i EBC w porozumieniu z odpowiednim Europejskim Urzędem Nadzoru lub odpowiednimi Europejskimi Urzędami Nadzoru i ERRS, jak również przekazuje im szczegółowe wyniki;
 - (c) podlega okresowym ocenom swoich możliwości w zakresie nadzoru nad sektorem bankowym w ramach szczególnych fachowych kontroli prowadzonych przez odpowiedni Europejski Urząd Nadzoru lub odpowiednie Europejskie Urzędy Nadzoru;
 - (d) przekazuje wszelkie informacje niezbędne do monitorowania zakłóceń równowagi makroekonomicznej przewidzianego w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1176/2011 w sprawie zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania;

- (e) w koordynacji z krajowymi najwyższymi organami kontroli przeprowadza kompleksową niezależną kontrolę rachunków sektora instytucji rządowych i samorządowych, mającą na celu ocenę rzetelności, kompletności i ścisłości tych rachunków publicznych na potrzeby procedury nadmiernego deficytu, oraz przedstawia sprawozdanie z tej kontroli; W związku z tym Komisja (Eurostat) ocenia jakość danych przekazanych przez to państwo członkowskie zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 679/2010;
 - (f) dostarczenia dodatkowych informacji na potrzeby monitorowania postępów w kierunku korekty nadmiernego deficytu, jeżeli jest ono objęte decyzją Rady zgodnie z art. 126 ust. 6 Traktatu.
3. Państwo członkowskie objęte wzmocnionym nadzorem:
- (a) niezwłocznie przeprowadza kompleksową ocenę wykonania budżetu w bieżącym roku dla sektora instytucji rządowych i samorządowych oraz jego podsektorów. W ocenie uwzględnia się również ryzyko finansowe związane z podmiotami będącymi własnością publiczną i z zamówieniami publicznymi, w zakresie, w jakim mogą się one przyczyniać do istnienia nadmiernego deficytu. Wyniki tej oceny przekazywane są Komisji i Komitetowi Ekonomiczno-Finansowemu;
 - (b) regularnie składa Komisji i Komitetowi Ekonomiczno-Finansowemu sprawozdania w odniesieniu do sektora instytucji rządowych i samorządowych oraz jego podsektorów dotyczące wykonania budżetu w ciągu bieżącego roku, wpływu na budżet działań dyskrecyjnych podjętych zarówno po stronie wydatków, jak i po stronie dochodów, docelowej wielkości wydatków i dochodów publicznych, jak również zawierające informacje na temat przyjętych środków i na temat charakteru planowanych środków osiągnięcia tych celów. Sprawozdanie jest udostępniane publicznie.
4. Komisja, w porozumieniu z EBC i w miarę potrzeby z Europejskim Urzędem Nadzoru lub Europejskimi Urzędami Nadzoru oraz, w stosownym przypadku, z MFW, przeprowadza okresowe misje kontrolne w państwie członkowskim objętym nadzorem celem weryfikacji postępów osiągniętych we wdrażaniu środków, o których mowa w ust. 1, 2 i 3. O wynikach tych kontroli co trzy miesiące informuje Komitet Ekonomiczno-Finansowy, oceniając w szczególności, czy konieczne są dodatkowe środki. Wspomniane misje kontrolne zastępują monitorowanie na miejscu przewidziane w art. 10a ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1467/97.
5. Jeżeli na podstawie oceny, o której mowa w ust. 4, stwierdza się, że konieczne są dodatkowe środki, a sytuacja finansowa danego państwa członkowskiego ma znaczący negatywny wpływ na stabilność finansową Unii, Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może zalecić danemu państwu członkowskiemu złożenie wniosku o pożyczkę zgodnie z procedurą określoną w art. 3. To zalecenie i prace przygotowawcze przed jego przyjęciem traktuje się jako poufne, chyba że Rada postanowi podać je do wiadomości publicznej.
6. Jeżeli zalecenie przyjęte zgodnie z ust. 5 jest podawane do wiadomości publicznej:

- (a) właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może zaoferować przedstawicielom danego państwa członkowskiego możliwość udziału w wymianie poglądów;
- (b) przedstawiciele Komisji mogą zostać zaproszeni przez parlament danego państwa członkowskiego do udziału w wymianie poglądów.

Artykuł 7

Spójność z procedurą nadmiernego deficytu

1. Uznaje się, że program dostosowań makroekonomicznych i zmiany do niego, o których mowa w art. 3 ust. 4 i 8 niniejszego rozporządzenia, zastępują przedkładanie programów konwergencji, o którym mowa w art. 8 rozporządzenia Rady (WE) nr 1466/97.
2. Jeżeli dane państwo członkowskie jest adresatem zalecenia na mocy art. 126 ust. 7 Traktatu dotyczącego korekty nadmiernego deficytu:
 - (a) uznaje się, że program dostosowań makroekonomicznych, o którym mowa w art. 3 ust. 4 i 8 niniejszego rozporządzenia, zastępuje również odpowiednio sprawozdania, o których mowa w art. 3 ust. 4a rozporządzenia Rady (WE) nr 1467/97;
 - (b) uznaje się, że roczne cele budżetowe w programie dostosowań makroekonomicznych, o którym mowa w art. 3 niniejszego rozporządzenia, zastępują roczne cele budżetowe określone zgodnie z art. 3 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1467/97 w zaleceniu wydanym zgodnie z art. 126 ust. 7 Traktatu;
 - (c) uznaje się, że monitorowanie, o którym mowa w art. 3 ust. 7 niniejszego rozporządzenia, zastępuje monitorowanie przewidziane w art. 10 ust. 1 oraz art. 10a rozporządzenia Rady (WE) nr 1467/97 oraz monitorowanie stanowiące podstawę wszelkich decyzji przewidzianych w art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1467/97.

Artykuł 8

Spójność z procedurą dotyczącą zakłóceń równowagi makroekonomicznej

W odniesieniu do państw członkowskich objętych programem dostosowań makroekonomicznych zatwierdzonym przez Radę zgodnie z art. 3 niniejszego rozporządzenia zawieszają się stosowanie rozporządzenia (UE) nr 1176/2011. Zawieszenie to obowiązuje na czas realizacji programu dostosowań makroekonomicznych.

Artykuł 9

Spójność z europejskim okresem oceny koordynacji polityki gospodarczej

Uznaje się, że monitorowanie, o którym mowa w art. 3 niniejszego rozporządzenia, zastępuje monitorowanie i ocenę w ramach europejskiego semestru na rzecz koordynacji polityki gospodarczej przewidzianego w art. 2a rozporządzenia (WE) nr 1466/97 w sprawie

wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych.

Artykuł 10
Wyplata pożyczki

1. Co do zasady pożyczkę wypłaca się w ratach.
2. Nie naruszając przepisów art. 3 ust. 9, Komisja podejmuje decyzję o wypłacie rat na podstawie monitorowania ustanowionego w art. 3 ust. 7.

Artykuł 11
Udostępnienie funduszy w ramach linii kredytowej

1. Dane państwo członkowskie z wyprzedzeniem co najmniej 45 dni kalendarzowych informuje Komisję o swoim zamiarze wykorzystania środków finansowych z linii kredytowej. Szczegółowe przepisy są określone w decyzji, o której mowa w art. 5 ust. 5.
2. Na podstawie monitorowania ustanowionego w art. 5 ust. 7 i art. 6 ust. 4 Komisja decyduje o udostępnieniu środków finansowych.

Artykuł 12
Operacje zaciągania i udzielania pożyczek

1. Operacje zaciągania i udzielania pożyczek, o których mowa w art. 2, są przeprowadzane w euro.
2. Cechy kolejnych transz udostępnianych przez Unię w ramach instrumentu pomocy finansowej są negocjowane między danym państwem członkowskim a Komisją.
3. Po przyjęciu przez Radę decyzji o udzieleniu pożyczki Komisja jest upoważniona do zaciągania pożyczek na rynkach kapitałowych lub od instytucji finansowych w najbardziej odpowiednim okresie między planowanymi wypłatami, tak aby zoptymalizować koszt finansowania i zachować swoją reputację jako emitenta Unii na rynkach. Środki finansowe, które zostały zgromadzone, ale nie zostały jeszcze wypłacone, zawsze muszą być przechowywane na specjalnym rachunku pieniężnym lub rachunku papierów wartościowych obsługiwany zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie do operacji pozabudżetowych i nie mogą być wykorzystywane w celu innym niż świadczenie pomocy finansowej państwu członkowskiemu w ramach niniejszego mechanizmu.
4. Jeżeli państwo członkowskie otrzyma pożyczkę z klauzulą spłaty przedterminowej i zdecyduje się skorzystać z tej opcji, Komisja podejmuje niezbędne kroki w tym zakresie.
5. Na wniosek danego państwa członkowskiego oraz jeśli okoliczności i warunki umowy pożyczki pozwalają na poprawę warunków jej oprocentowania, Komisja

może refinansować całość lub część pierwotnej pożyczki lub zmienić odpowiednie warunki finansowe.

6. Komitet Ekonomiczno-Finansowy jest informowany przez Komisję o rozwoju sytuacji w zakresie operacji, o których mowa w ust. 5.

Artykuł 13

Koszty

Koszty poniesione przez Unię przy zawieraniu i realizacji każdej operacji pokrywa dane państwo członkowskie.

Artykuł 14

Zarządzanie pożyczkami

1. Komisja dokonuje koniecznych ustaleń z EBC w zakresie zarządzania pożyczkami.
2. Dane państwo członkowskie otwiera specjalny rachunek prowadzony przez jego krajowy bank centralny do celów zarządzania środkami otrzymanymi w ramach pomocy finansowej Unii. Państwo członkowskie przelewa kwotę główną i odsetki należne z tytułu otrzymanej pożyczki na rachunek prowadzony przez EBC na czternaście dni roboczych systemu TARGET2 przed upływem odpowiedniego terminu wymagalności.
3. Nie naruszając przepisów art. 27 Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, Trybunał Obrachunkowy ma prawo do przeprowadzenia w danym państwie członkowskim wszelkich kontroli finansowych lub audytów, jakie uzna za konieczne w związku z zarządzaniem pomocą. Komisja, w tym Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych, ma w szczególności prawo do wysłania swoich urzędników lub należycie upoważnionych przedstawicieli w celu przeprowadzenia w danym państwie członkowskim wszelkich kontroli technicznych lub finansowych bądź audytów, jakie uzna za konieczne w związku z pomocą.

Artykuł 15

Nadzór po zakończeniu programu pomocy

1. Państwo członkowskie, które otrzymało pomoc finansową Unii na mocy niniejszego rozporządzenia, podlega nadzorowi po zakończeniu programu pomocy, dopóki nie zostanie spłacone co najmniej 75 % kwoty głównej pomocy finansowej. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może przedłużyć czas trwania nadzoru po zakończeniu programu pomocy.
2. Państwa członkowskie objęte nadzorem po zakończeniu programu pomocy mają również obowiązki określone w art. 6 ust. 2.
3. Komisja, w porozumieniu z EBC, przeprowadza okresowe misje kontrolne w państwie członkowskim objętym nadzorem po zakończeniu programu pomocy celem

oceny sytuacji gospodarczej, budżetowej i finansowej danego państwa. Co pół roku przekazuje ona swoje ustalenia Komitetowi Ekonomiczno-Finansowemu i ocenia w szczególności, czy potrzebne są środki naprawcze.

4. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może zalecić państwu członkowskiemu objętemu nadzorem po zakończeniu programu pomocy przyjęcie środków naprawczych.

Artykuł 16
Uchylenie

Niniejszym uchyla się rozporządzenie (WE) nr 332/2002. Pomoc udzielona na podstawie tego rozporządzenia nadal podlega jego przepisom, dopóki nie upłynie okres dostępności i pozostają niespłacone jakiegokolwiek kwoty.

Artykuł 17
Przepisy przejściowe

Art. 15 nie obowiązuje w odniesieniu do państw członkowskich, które w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia są już objęte nadzorem po zakończeniu programu pomocy finansowej udzielonej zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 332/2002.

Artykuł 18
Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Rady
Przewodniczący